

Overweging nav Lucas 1: 5-25 en [https://petrus.protestantsekerk.nl/artikel/zal-er-ooit-een-dag-van-vrede/](https://petrus.protestantsekerk.nl/artikel/zal-er-ooit-<u>een-dag-van-vrede/</u>)

en aansluitend orgelspel en zingen door zangers lied 460: 1 en 6

Lieve mensen, jong en oud, gemeente van onze Heer Jezus Christus

Vorig weekend was ik met stomheid geslagen over al die rellen in de grote steden tegen de coronaregels. Zo ook van het woord tribunaal dat klonk in de 2<sup>e</sup> kamer. En nu weer de reacties op het aangescherpte coronabeleid.

Veelal met de opmerking: De regering doet maar, alles is onduidelijk. En we worden beroofd van onze vrijheid.

Maar vraag ik me af: in welk contrast staat die vrijheid eigenlijk? Bijvoorbeeld ten opzichte van de vrijheid van al die vluchtelingenkinderen in Griekenland? Die vluchtelingen in wanhoop in onstabiele bootjes op Het Kanaal.

Of op al die plaatsen wereldwijd waar mensen monddood gemaakt worden? En dan denk ik: was ook niet de vraag aan ons allen in het kader van corona om waar je zelf kunt, een steentje bij te dragen om besmetting tegen te gaan en ook eigen verantwoording te nemen?

Dat betekent, hoe vervelend en teleurstellend ook, toch altijd een stapje terug doen van je eigen vrijheden!

Gelukkig zijn er ook velen die er gehoor aan geven en beseffen dat het nodig is.

Ook Zacharias in ons bijbelverhaal heeft vanmorgen te maken teleurstellingen en met een leven dat wordt beperkt. Dit door de Romeinse overheerser en koning Herodes. Veel kan en mag niet.

De joodse raad heeft de opdracht van de Romeinen en Herodes om het joodse volk rustig te houden.

Zacharias is in de tempel in Jeruzalem, want het lot heeft bepaald dat hij het reukoffer mag brengen voor God. Iets dat je maar één keer toevalt in je leven. Het toegestroomde volk wacht buiten en bidt daar. Een collectief gebeuren. Zacharias is alleen in het vertrek.

En ik kan me zo voorstellen dat hij zijn hele ziel en zaligheid legt in datgene waar hij mee bezig is. Hij is immers vroom en gelovig, schrijft Lucas, en houdt zich strikt aan de regels.

En toch..... is in zijn leven ook teleurstelling. Hij en zijn vrouw Elisabeth zijn kinderloos en in die tijd waren kinderen je toekomst en je AOW.

Zacharias zal daar gebeden hebben.

Voor zichzelf, zijn volk en een toekomst met God. Zoals wij het ook doen.

Voor jezelf, je gemeente, de wereld en die toekomst met God.

Want leven in de dagen onder Rome en Herodes is soms vergelijkbaar met nu, leven met onrust en onzekerheid.

Eerder uitzichtloos dan toekomstgericht.

Bidden om toekomst?

Kan Zacharias er nog in geloven?

De tijd is immers voor hem verlopen zonder nageslacht, zonder toekomst, onder het regime van Rome en Herodes?

En dan is daar die engel: 'Zacharias, je gebed is verhoord'.

Kan dat? Dat God zo omziet naar mensen?

Dat ineens het leven van Zacharias en zijn vrouw er weer toe doet?

Zouden wij het geloven?

Als er ineens een beweging komt van God naar ons toe.

Een antwoord op ons gebed.

Een engel die goede woorden spreekt.

Zouden wij het geloven?

Dat een jarenlange familievete eindelijk eens uitgepraat wordt, dat autochtonen en allochtonen, mensen van allerlei geur en kleur, hun vooroordelen laten varen en elkaar met open harten en handen tegemoet treden.

Dat topbankiers, hoge commissarissen en functionarissen hun bonussen storten op rekeningen van liefdadigheidsinstellingen.

Misschien voor vluchtelingenkinderen in Griekenland?

Of de kinderen in Moldavië waar straks voor wordt gecollecteerd.

Dat joden, christenen en moslims samen in harmonie die ene God van hun religieuze oorsprong aanbidden.

Dat er vrede is.

En dat dat ook de pijn in je eigen hart, zacht wordt aangeraakt.

Dat er genezing geschiedt, heelmaking, vergeving.

Een nieuwe toekomst.

We kunnen er zo naar verlangen.

Zal er ooit een dag van vrede zijn?

Hier:

<https://petrus.protestantsekerk.nl/artikel/zal-er-ooit-een-dag-van-vrede/>

Dit lied spreekt mij aan.

Juist in deze tijd, waarin zoveel onzeker is.

Waarin mensen tegenover elkaar staan, eigen belang voorop staat en het collectief soms ver te zoeken is, polarisatie dreigt.

En je je soms afvraagt komt het allemaal nog goed?

Kunnen wij dat geloven? Of zijn we ook net als Zacharias?

Omdat het leven al zo vaak heeft teleurgesteld,

ook met stomheid geslagen.

En moet in alle stilte weer geloof en vertrouwen rijpen.

Zacharias die ondanks zijn trouw, toch op een bepaalde manier zijn geloof verloren had, krijgt van God alle tijd van de wereld om nieuw vertrouwen in God te ontwikkelen.

Er is tijd nodig om wonden te laten helen.

Tijd om het te laten inwerken, te overdenken, Tijd om opnieuw te leren vertrouwen.

Te kijken naar een nieuwe toekomst.

Soms kan het daarom heilzaam zijn: een tijd te zwijgen.

Net zoals Zacharias een tijdje zijn mond moet houden.

Misschien kunnen we er iets van leren.

Dat je tijd neemt voor stilte, leegte, zodat er ruimte kan ontstaan, voor goddelijke, onverwachte creativiteit.

Misschien zelfs diepe aandacht voor het leven zoals het is bedoeld.

En tegelijkertijd ook goed om ons heen te kijken.

Want juist in tijd van rust en bezinning kunnen zich verrassende momenten voordoen. Waarbij we dichterbij onszelf en de bron van het geloof komen.

Op zoek naar het goede en wat wel kan.

Niet altijd je eigen ik voorop, maar kijken naar het collectief belang.

Laten we vertrouwen dat de nacht eens ten einde loopt.

De dag komt dichterbij.

Moge het zo zijn.

Amen